

In memoriam

Prim. dr. Josip HIMBELE

(1947. – 2006.)



Pamtiti ću dugo to sumorno prosinačko jutro. U ranu zoru, otišao je zauvijek naš Joža, Himbač, Željko. Svatko je imao ime kojim ga je zvao, kao da želi da samo on posjeduje dio duše tog vedrog, dobrog, uvijek nasmijanog kolege. Umro je na dan kada je trebao biti dežuran, dostojanstveno, naglo, upravo onako kako je želio. Previše je vidio umiranja da bi htio živjeti pod svaku cijenu. Tako je tog dana prestao život započet u Slavanskom Brodu 16. siječnja 1947. godine. Još prije polaska u školu preselio je s obitelji u Zagreb, ali opet u onaj ravniji dio Zagreba, na Volovčicu gdje su još bila pólja Bugara, kukuružišta, gredice salate. Tako je dječja tuga rastanka sa slobodom slavonske ravnice ipak našla utjehu u tim tajnovitim vrtovima gradskog predgrađa.

Međutim, grad se širio, nastajala su nova naselja, rastao je grad, a rastao je i Joža. Obitelj seli iz Turopoljske u Mečarevu ulicu u kojoj smo rasli blizu jedan drugoga, ali tada još odvojeni razlikom u dobi od čak sedam godina. Nakon osnovne škole Joža pohađa gimnaziju u Kušlanovoj ulici. Tragedija gubitka sestre koju se u našoj ulici još i danas spominje, podstiče ga da upiše Medicinski fakultet 1965. godine. Nakon diplomiranja odlazi na kratko u Pakrac, a od 1973. godine radi u Klinici za infektivne bolesti u Zagrebu. Gradi svoj dom sa suprugom Mirjanom i postaje ponosnim ocem Željke i Tomislava. Puno puta zadivio me svojom skrbi za djecu i dom. Znao je mnogo toga učiniti svojim rukama, pa su majstori teško nalazili posao u njegovom domu.

Nakon dolaska u Kliniku, Joža se rano opredjeluje za neuroinfektologiju. Savladava čitanje EEG-a i postaje autoritet u svom području, ali nipošto ne i skučen u samo tom segmentu infektologije. Joža je bo »intenzivac« s kojim sam imao čast provesti gotovo dvadeset godina. Intenzivnom medicinom bavio se lakoćom i punom kompetencijom. Nove metode usvajao je sa znatiželjom, ali i nužnom kritičnošću. Poštovao sam ga i zbog toga jer nikada nije prestajao učiti. Do posljednjeg dana svakodnevno je sjedio nad knjigom nakon završene vizite. Čitao je udžbenike uvijek iznova, znajući kako znanje hlapi i kako se čovjek može lako uljuljkati u lažnom osjećaju dostatnosti vlastitog znanja. Prošao je sve faze u kojima su pojedine teme u neuroinfektologiji bile »vruće«: gnojni meningitisi, encefalitisi, posinfekcijski sindromi, prionske bolesti. Joža je učio o tim bolestima, ali je i sam obrađivao pojedine sindrome i prikazivao rezultate, uglavnom na kongresima. Tako su nam ostali zapisi samo o 102 objavljenim radovima. Nije imao strpljenja za pisanje članaka, iako je imao što reći i prikazati.

Joža je bio divan suradnik. Uvijek nas je nasmijavao, od njegovih dosjetki mogla bi se napisati knjiga. Fascinirala je njegova dosjetljivost i iskričavost, odajući visoku inteligenciju. Ranija dugotrajna bolest (dijabetes) ipak, ostavljala je tragove. Sve se teže s njom nosio, pa je i humor postajao sve više »galgenhumor«. Često je njime sakrivao svoju bol i slutnju preranog rastanka. Nije se želio štedjeti, do posljednjeg časa predano je obavljao dužnost konzilijarnog infektologa u Klinici za traumatologiju, voditelja laboratorija za elektroencefalografiju, zamjenika pročelnika Zavoda za neuroinfektologiju i Centra za intenzivnu medicinu, a neposredno pred smrt postao je pročelnikom VI/2 odjela Klinike.

Otišao je Joža u hladnoći prosinca, ali iza njega će ostati mnogo više od fotografije na zidu ili imena u kronikama klinike. Ostaje toplina sjećanja na dragog čovjeka, suradnika i prijatelja. Ona će trajati dok god danas njegov najmlađi suradnik ne ode s ovog brijega.

Prof. dr. sc. Bruno Baršić